

PERSONATGES

TOM
MIKE
NATALIE
KATHLEEN

TOM: 62 anys, condemnat a la pena de mort.

MIKE: 38 anys, funcionari de presons.

NATALIE: 43 anys, psicòloga.

KATHLEEN: 31 anys, espectadora.

Tot a les fosques.

Es projecta un rètol: 8 de febrer de 2008.

S'il·lumina el centre de l'escenari. Hi ha una cadira elèctrica, és a dir, de les que s'usen per executar condemnats a mort electrocutant-los. Entra el TOM, un home d'una certa edat però en bona forma. Duu una granota taronja amb un número a l'esquena. Duu les mans emmanillades. Camina sense cap pressa cap a la cadira. El segueix el MIKE, un funcionari de la presó. El TOM s'atura davant la cadira, sospira i finalment s'hi asseu. Mira el MIKE. Aquest, amb posat molt seriós, comença a lligar les mans i els peus del TOM amb les corretges. Després, li posa electrodes al cap, als braços, a les cames i al pit. Quan ha acabat, se'n va. La il·luminació es focalitza en el rostre del TOM, que mira endavant i aguanta el tipus com pot. Fosc.

Es projecta un rètol: 37 minuts abans...

Sala molt petita i austera. Una taula, dues cadires. L'ideal seria que fos una mena de cub tancat per totes bandes. En el cas que sigui aquest cub, de les quatre parets, només n'hi ha una de vidre: la que dona al públic. Simula ser la típica paret dels interrogatoris que per fora és de vidre i per dintre de mirall i, per tant, els qui són dins no veuen els qui sí que els poden observar des de

l'exterior. El MIKE és assegut en una de les cadires. El TOM, molt neguitós, es mou amunt i avall. Duu les mans emmanillades.

TOM: A quina hora serà?

MIKE: No ho sé. Ja ens avisaran.

TOM: Però a alguna hora concreta et deuen haver dit!

MIKE: No. Depèn de moltes coses: que arribi el jutge, que arribi el metge, els periodistes...

TOM: (El talla.) També hi ha periodistes?

MIKE: No se'n perden ni una.

TOM: Segur que volen seure a primera fila, els cabrons.

MIKE: I també han d'arribar els polítics, i els de la... la dallonses.

TOM: Què és la dallonses?

MIKE: La... la funerària. (Fa cara de circumstàncies. Pausa.)

TOM: És clar. (Pausa.) Qui té l'honor d'accionar la palanca?

MIKE: El tècnic especialista en circuits elèctrics.

TOM: El lampista? Collons quin poc glamour. (Pausa. El TOM es belluga inquiet.) No saps si falten deu minuts? Un quart? Mitja hora? Dues hores?

MIKE: Ja ens avisaran, no pateixis.

Pausa.

TOM: Sóc a punt de morir a la cadira elèctrica i em dius que no pateixi?

MIKE: Perdona, no ha estat una expressió encertada.

TOM: En realitat no pateixo. El que estic és cagat. (Pausa.) Creus que hi ha possibilitats?

MIKE: Que truíqui?

TOM: Sí, a vegades passa, no?

MIKE: No ho sé. Jo diria, i perdona per la sinceritat, que només passa a les pel·lícules que el governador truca al darrer segon i suspèn l'execució.

TOM: De puta mare, doncs. (Assenyala el vidre.) Hi són? M'estan mirant?

MIKE: No ho sé.

TOM: Hòstia no saps res.

MIKE: Suposo que a mesura que van arribant els deixen passar a la sala.

TOM: Són molts?

MIKE: No ho... (Corregeix en veure la cara del TOM.) Sí, suposo que entre uns i altres sí.

El TOM s'acosta a la paret de vidre. Parla, doncs, directament als espectadors, com si fos la gent que hi ha darrere el mirall i per tant ell no els pot veure. Canvia el to compungit i ara parla amb veu segura, amb altivesa.

TOM: Vostès creuen que sóc culpable. Vostès m'han condemnat. Bé, estrictament són el jurat i el jutge els qui m'han condemnat, però vostès han estat els seus còmplices. Vostès no han parat fins veure'm on sóc ara. Vostès ara estan esperant la meva execució. Vostès volen veure'm mort per tranquil·litzar les seves consciències. Doncs sàpiguen que duran damunt la seva consciència per sempre més la mort d'un innocent. (Pausa.) Són a punt d'enviar a la cadira elèctrica un home innocent. (Pausa. Crida.) Sóc innocent! Sóc innocent, cagonlaputa!

MIKE: Tom...

TOM: Feia setmanes que imaginava aquest moment.

MIKE: M'ho suposo.

TOM: M'he repetit aquest discurs milers de vegades.

MIKE: Per què no seus i et relaxes, Tom?

TOM: Hòstia Mike, no fotis, què collons vols que em relaxi!

MIKE: No hi ha res a fer.

TOM: Massa tranquil estic encara. (Pausa.) Tu creus que sóc culpable, Mike?

MIKE: Jo no crec res, Tom, ja ho saps.

TOM: Però bé tens cervell, no? I tens sentiments, i intuïcions, i sensacions.

MIKE: Aquí dins no tinc res del que dius, Tom.

TOM: No ets de plàstic, Mike!

MIKE: És clar que no, Tom.

TOM: Ets una màquina, doncs?

MIKE: No, sóc un funcionari del corredor de la mort.

TOM: I també una persona.

MIKE: No puc pensar si qui tinc davant és culpable o no. No és la meva feina esbrinar-ho.

TOM: Sóc a punt de morir, Mike, no em pots parlar com una persona i no com un número escrit a la jaqueta? (Pausa.) Mike?

MIKE: No.

TOM: Sisplau.

Pausa. El MIKE se'l mira.

MIKE: Tot el que veig a la presó, a la presó es queda. No entra a casa meva. Ni tan sols puja al cotxe. Quan surto, ho deixo tot aquí.

TOM: Tu almenys surts.

MIKE: És la meva feina. Jo no estic complint condemna.

TOM: Jo només sortiré amb els peus per davant i dins una caixa.

MIKE: Et van declarar culpable, Tom.

TOM: Però no ho sóc.

MIKE: Tots els presos que arriben aquí han estat declarats culpables.

TOM: Però no vol dir que tots ho siguin.

MIKE: Ja t'he dit que no puc dedicar-me a pensar si realment són culpables o no.

TOM: Per què no?

MIKE: Perquè em tornaria boig.

TOM: Jo et juro que sóc innocent.

MIKE: El noranta per cent em jura que és innocent.

TOM: I si realment ho són?

MIKE: Aleshores aquest país té un problema molt greu.

Pausa.

TOM: Com pots ser tan cerebral?

MIKE: Només faig la meva feina.

TOM: Com pots ser tan fred?

MIKE: Si fos fred no et dirigiria la paraula. M'estaria fora, al costat de la porta, esperant l'ordre per dur-te a l'altra cambra.

TOM: Com fan els altres?

MIKE: Com fa la majoria, sí. Jo només intento fer-te una mica de companyia.

Pausa.

TOM: Gràcies.

MIKE: T'aprecio pels anys que fa que et tracto. Però jo no t'haig de jutjar pel que va passar o no va passar abans.

TOM: Ja m'han jutjat uns altres, no?

MIKE: Exacte.

TOM: Uns fills de la gran puta.

MIKE: Molt més qualificats que jo.

Pausa.

TOM: Tens raó. Però només et tinc a tu davant, si no em desfogo amb tu...

Pausa.

MIKE: Vols res? Aigua? Una aspirina? No sé...

TOM: (riu.) El mal de cap el tindrè d'aquí a una estona. I aigua no cal, que sinó m'agafaran ganes de pixar. T'imagines? Pareu de matar-me que haig d'anar al lavabo! (Pausa.) Em cagaré a sobre, oi Mike?

MIKE: Tom, deixa-ho estar.

TOM: Normalment es caguen i es pixen a sobre?

MIKE: Tom, prou.

TOM: Te n'han passat de tots colors, oi?

MIKE: Tom, parlem d'una altra cosa.

TOM: Quanta gent has vist morir ajusticiada?

MIKE: Canviem de tema, Tom, vols?

TOM: Has treballat en altres corredors de la mort?

MIKE: (El mira fixament.) He dit que prou, Tom.

Pausa.

TOM: Com ho aguantes?

MIKE: El què?

TOM: Cony, de què estem parlant? Ser el funcionari que ha d'acompanyar els condemnats en els últims moments.

MIKE: Algú ho ha de fer.

TOM: Ha de ser horrorós.

MIKE: No totes les feines són agradables.

TOM: Sí, hòstia, però amb quines ganes vas cada dia a treballar?

MIKE: El dia que no pugui fer-ho plegaré.

Tots dos es queden en silenci. El TOM s'asseu a l'altra cadira. Mira el rellotge.

TOM: Falten deu minuts per a les onze. Potser serà a aquesta hora. (Pausa.) És a les onze, Mike?

MIKE: Et juro que no ho sé, Tom.

TOM: No et crec, és clar que ho has de saber, collons!

MIKE: Si jo ho sabés hi hauria el risc que t'ho digués i aleshores et crearia un angoixa innecessària.

TOM: Una angoixa innecessària. Sou a punt de lligar-me a la cadira elèctrica per fregir-me com un conill i patiu per no crear-me una angoixa innecessària. Aneu a la puta merda.

MIKE: Són les normes, Tom.

TOM: Quin gest més humanitari per part vostra.

MIKE: Ja t'ho he dit: són les normes.

EL TOM s'aixeca i va cap a la paret de vidre. Mira fixament, com si veiés qui hi ha a l'altra banda. Continua el posat altiu.

TOM: (Mirant al vidre.) Són les normes. Les putes normes.

MIKE: Així és, Tom.

TOM: (Mirant el vidre.) Foteu-vos les vostres normes de merda al cul.

MIKE: Tom, per què no seus una estona i descansas?

TOM: Aviat descansaré durant tota l'eternitat.

MIKE: Va, seu.

El TOM es gira cap el MIKE. S'hi acosta. S'asseu a la cadira.

TOM: Et puc demanar un favor?

MIKE: Dignes.

TOM: Podries... ja sé que va contra (pausa, com dubtant de dir-ho), contra les (remarca) les normes, però... em pots, em pots treure les manilles, sisplau? (El MIKE se'l mira en silenci.) Puc passar els darrers instants de la meva vida amb les mans lliures? (El MIKE se'l continua mirant en silenci. El TOM abaixa el cap. Suplica) Mike?

MIKE: No, Tom.

TOM: Sisplau.

MIKE: Tu ho has dit. Són les normes.

TOM: Em queden cinc, deu minuts, mitja hora de vida com a molt, hòstia! (Plora.)

MIKE: (Seriós, però sense immutar-se.) Les normes al corredor de la mort són inviolables.

TOM: Ni quan falten deu minuts perquè tot s'acabi?

MIKE: No hi ha cap mena d'excepció. Em... (S'atura.)

TOM: Què?

MIKE: Res.

TOM: Anaves a dir em sap greu, oi?

MIKE: Sí.

TOM: No cal que fingeixis, Mike, és igual.

Pausa.